SVĚTOVÝ #1 BESTSELLER

Lisa Reganová

POHŘBENÉ KOSTI

JOSIE QUINNOVÁ MUSÍ TENTOKRÁT KOPAT V HLUBOKÉ MINULOSTI

COSMOPOLIS

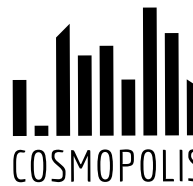
COSMOPOLIS

Lisa Reganová

POHŘBENÉ KOSTI

SVĚTOVÝ #1 BESTSELLER

Lisa Reganová

POHŘBENÉ KOSTI

JOSIE QUINNOVÁ MUSÍ TENTOKRÁT KOPAT V HLUBOKÉ MINULOSTI

COSMOPOLIS

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy ***bude trestně stíháno.***

THE BONES SHE BURIED

Copyright © Lisa Regan, 2019
Translation © Kateřina Elisová, 2022
© Grada Publishing, a. s., 2022

Z anglického originálu The Bones She Buried, vydaného nakladatelstvím Bookouture v roce 2019, přeložila Kateřina Elisová
Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová
Redakční úpravy Monika Jitřenková
Korektura Julie Gonzálezová
Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007
Obálka Ondřej Mikulecký

COSMOPOLIS

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2022
jako svou 8622. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

ISBN 978-80-271-1514-3 (ePub)
ISBN 978-80-271-1860-1 (pdf)
ISBN 978-80-271-3251-5 (print)

Pro Monicu Ebbengovou a Bonitu Klattovou.
Říkat vaši pravdu je mocná věc.

PROLOG

Výkřiky ji pronásledovaly a rozléhaly se všude kolem ní. Běžela po hřebeni, vrhala se do tmy a zakopávala o kořoví a uvolněné kameny. Napravo od ní se svažoval strmý sráz desítky metrů dolů. Nevěděla přesně jak hluboko, ale věděla, že pád by ji mohl zabít. Nalevo se tyčila stěna hustého lesa.

Když se ozval první výstřel, zabočila vlevo mezi stromy.

Větve ji šlehaly do paží a obličeje, rozdíraly jí světlou kůži a zanechávaly za sebou stružky krve. Prsty na noze se zachytila o kořen stromu a vyletěla do vzduchu. Dopadla na hradbu listí a kamenů a loktem narazila na velký balvan. Mučivá bolest jí vystřelila do paže a zamířila i vzhůru do lebky. Přesto stále slyšela křik přicházející z dálky. Vyškrábala se na nohy. Dýchala přerývaně a loket si držela u těla. Tekly jí slzy, ale panika a vůle přežít ji hnaly hlouběji do lesa.

Noc prořízl další výstřel.

Musí se dostat co nejdál od tábořiště, ale stále hustší jarní listí nad její hlavou zaclonilo zářící měsíc a les se ponořil do naprosté tmy. Odkud vyběhla?

Další výstřel práskl jako bič, ale jak se ozvěna odrážela všude kolem ní, nedokázala určit, ze kterého směru přišel. Pomocí zdravé ruky si po hmatu začala hledat cestu a modlila se, aby se od výstřelů

vzdalovala. Prsty šátrala po kmenech a větvích a pod nohama jí křupaly klacíky a stonky. Lýtkové svaly se jí stáhly do křeče. Jak dlouho už běžela? Připadalo jí to jako hodiny, ale to nebylo možné.

Někde blízko zapraskala větev. Ten zvuk přehlušil i řev paniky, který jí vířil v hlavě.

Prudce se otočila, ale v neproniknutelné tmě neviděla nic. Pak se ozval hlas, chladný a klidný. Zabodl se do ní jako nůž a paralyzoval ji.

„Vážně sis myslela, že můžeš utéct?“

„Prosím,“ zasténala. „Prosím, ne.“

Na zátylku ucítila tvrdou hlaveň pistole.

„Už mě nikdy neopustíš.“

KAPITOLA 1

Z Josiiny trouby se valil hustý černý kouř, který unikal ven po obvodu dvířek. Kašlala, praštila do tlačítka, aby troubu vypnula, a mávala kolem sebe hadrem, aby rozehnala dým. Na opačné straně místnosti se rozječel požární alarm.

„Do prdele," ulevila si Josie.

Od trouby se vrhla k oknům a prudce je otevřela ve snaze vyhnat dým částečně ven.

Přes kravál, který vydával alarm, uslyšela Noahův hlas. „Josie? Jsi v pořádku… sakra, co se to děje?"

Odtáhla jednu z kuchyňských židlí přes místnost, stoupla si na ni a sundala ze zdi protipožární detektor. Pak s ním bouchla o stůl, vytáhla baterie a umlčela ho. Odhodila přístroj stranou a podařilo se jí na Noaha ztrápeně usmát.

„Co to děláš?" zeptal se a máchal rukou, aby se zbavil kouře, který se mu dostal do očí.

„Je to v pohodě," zamumlala Josie. „Nic nehoří."

„Podle všeho ale něco hořelo," podotkl Noah.

Josie se vrátila k troubě, na obě ruce si nasadila chňapky, sáhla do tmy a nahmatala okraje koláčové formy. Nad tím, co vytáhla, se oba museli ušklíbnout.

„Co… to bylo?“ zeptal se Noah.

Josie všechno hodila do dřezu. „Měl to být malinový koláč. Tvoje máma má ráda maliny, ne?“

Noahova tvář se zkřivila do výrazu, v němž Josie rozpoznala částečně soucit a částečně skepsi. A zároveň se tak trochu musel přemáhat, aby se nerozesmál. „No, to jo, ale jestli jsi chtěla udělat nějaký dezert, stačily by brownies. Nebo třeba bábovka nebo tak něco.“

Josie ukázala na kuchyňskou linku, kde na hromadě ležely naházené tři další zčernalé pečící formy. „To jsou brownies. Támhleto byla bábovka. A to posední byl zatracený čokoládový dort v prášku od Betty Crockerové, který se mi i tak podařilo spálit.“

Noah se opřel o zárubeň kuchyňských dveří a pusu si zakryl rukou. Josie na něj namířila chňapkou. „*Neopovažuj* se smát.“

Mezi prsty pronesl: „Možná něco studeného? Želé? Něco snadného.“

„Zbláznil ses? Přeci nevezmu k tvé matce na večeři želé!“

„Tak něco koupíme,“ navrhl. „To je jednoduché.“

Možnost, že by Josie přinesla do domu Colette Fraleyové něco *jednoduchého,* prostě neexistovala. Ta žena byla dokonalá hospodyně. Všechno, co uvařila, vypadalo lahodně a chutnalo ještě lépe. Měla svěží, barevnou a dokonale posekanou zahradu. A dokonce si našla čas na to, aby šila krásné přikrývky, které věnovala dětem v pěstounské péči. Colette byla důvodem, proč byl vynalezen Pinterest. Lidé jako Josie se Colette Fraleyové za nic na světě nemohli rovnat.

Colette Josii už tak stěží tolerovala. Ale vůbec poprvé ji pověřila, aby přinesla dezert na společnou večeři, na kterou se scházeli jednou za měsíc. Josie ten požadavek vnímala jako výzvu, což Colette

také zamýšlela, a hodlala se jí zhostit zatraceně dobře. No, možná. Pokud by mohla něco z obchodu vydávat za svůj vlastní výtvor.

Jedním bokem se opřela o linku. „Nikdy mě nebude mít ráda, viď? I kdybych dokázala vystřihnout čokoládové suflé se zavřenýma očima, nic by to nezměnilo."

Noah přešel dvěma lehkými kroky přes místnost a vzal ji za ramena. „Moc o tom přemýšlíš. Buď sama sebou. Změní názor."

Ne, nezmění, pomyslela si Josie, ale nechtěla se znovu s Noahem hádat. Chodili spolu už rok a za tu dobu Josie poznala, že nejdůležitější osobou v Noahově životě je jeho matka. Byl nejmladší ze tří sourozenců, ale jeho bratr žil v Arizoně – až na druhé straně země – a sestra s manželem bydleli dvě hodiny cesty. Noahovi rodiče se rozvedli, když byl ještě v pubertě, a jak pochopila, žádné z Fraleyových dětí se s otcem nestýkalo.

Josie se podívala na hodiny na mikrovlnce. „Hádám, že něco budu muset koupit. Za půl hodiny tam máme být."

„Řekneme jí, že jsi měla moc práce," navrhl Noah. „A neměla jsi čas nic upéct."

Josie ze sebe vyrazila krátké zasmání a stáhla si z rukou chňapky. „Mám takový dojem, že to nepomůže." Kdykoli mluvili o práci, Colette si tím jen připomněla, že Josie před několika lety během obzvlášť napjatého a složitého případu mizejících dívek jejího milovaného syna postřelila. Josie i Noah patřili mezi vysoce postavené členy dentonského policejního oddělení a v posledních několika letech vyšetřovali tak šokující a ostře sledované případy, že se dostaly do celostátních zpráv.

Noah začal zavírat okna. „Jen se převleč. Bude to v pohodě."

O dvacet minut později se proplétali ulicemi Dentonu. Josie seděla v Noahově autě na sedadle spolujezdce, na klíně držela krabici brownies z obchodu a v pohodě se nijak zvlášť necítila. Město mělo rozlohu zhruba pětašedesát kilometrů čtverečních, z nichž mnohé zasahovaly na území nezkrocených hor střední Pensylvánie, s jejich jednoproudými klikatými silnicemi, hustými lesy a venkovskými domy roztroušenými široko daleko. Počet obyvatel se blížil třiceti tisícům a číslo stouplo, když na místní vysoké škole probíhala výuka. Což poskytovalo dostatek konfliktů a kriminality, aby mělo dentonské policejní oddělení, kde oba pracovali, dost napilno.

Vjeli na Colettinu příjezdovou cestu a Josii se mírně sevřel žaludek. Příště, slíbila si, udělá ten zatracený malinový koláč, i kdyby při tom měl její dům lehnout popelem.

„To je divné," poznamenal Noah, když zaparkoval.

Josie sledovala jeho pohled ke Colettiným vchodovým dveřím otevřeným dokořán. Neměla ochranné dveře, jen masivní dřevěné, které byly natřené veselou modrou barvou a ozdobené ručně vyrobeným jarním věncem se snítkami umělých žlutých květů.

Josie nechala dezert na sedadle a následovala Noaha po chodníčku před domem. Společně vystoupali po třech schodech na betonovou podestu, kde kolem dveří stály truhlíky s květinami. „Mami?" zavolal Noah.

Josie mu položila ruku na paži. „Počkej," vyzvala ho a sáhla po ramenním pouzdru se zbraní, jen aby zjistila, že tam není, protože dneska měla volno. „Neměli bychom to nahlásit?"

Nejistě se na ni usmál. „Co nahlásit?"

Josie ukázala směrem k otevřeným dveřím. „Něco není v pořádku," zašeptala.

Noah se zasmál. „Proč předpokládáš, že se něco stalo? Máma nechala otevřené dveře. Poslední dobou pořád něco zapomíná, pamatuješ?"

Josie si to pamatovala. Noah a jeho sestra spolu v poslední době několikrát tiše mluvili o tom, že by ji měli nechat vyšetřit, jestli netrpí Alzheimerovou chorobou nebo demencí, i když jí bylo jen něco málo přes šedesát. Přesto nedokázala potlačit strach, který se jí hromadil v žaludku, když Noaha následovala do Colettina obývacího pokoje, rovněž laděného do modré barvy. Bylo pozdní odpoledne a do místnosti pronikalo slábnoucí sluneční světlo, díky němuž se dřevěné podlahy leskly. Malá zásuvka odkládacího stolku byla otevřená a předměty původně uložené uvnitř se povalovaly po podlaze – Colettiny brýle na čtení, balíček papírových kapesníků, pero a zápisník. Josie udělala krok směrem ke stolku. V zásuvce stále pár věcí zůstalo. Hledala snad Colette něco?

„Mami?" znovu zakřičel Noah a přešel hlouběji do domu.

Jídelna byla tmavá a nedotčená. Josie přemýšlela, jestli Colette zapomněla, že mají přijít. Normálně by stůl prostřela ještě předtím, než by na večeři dorazili. Ve skutečnosti by byl celý dům za jakékoli jiné situace prosycený vůní Colettina vynikajícího jídla.

„Noahu, opravdu si myslím, že…"

Ale Noah už zašel do kuchyně a znovu volal na matku.

Josie ho rychle dohonila. Stropní světlo ozařovalo místnost, úhlednou a čistou, se vším na svém místě. Až na další dvě otevřené zásuvky, jejichž obsah byl rozložený na lince – utěrky na nádobí,

otvírák na víno, jídelní lístky z restaurací s donáškou, baterka, svíčky a zapalovač.

Sevřela Noahovi rameno a natočila ho k zadním dveřím, které byly také otevřené. Pod dlaní cítila, že se začal pohybovat s větší naléhavostí. Když procházeli dveřmi z domu, Noah znovu zavolal: „Mami?"

Nohy se jim zabořily do svěží trávy. Zastavili se, aby se rozhlédli po velké zahradě. Její obvod vyznačoval vysoký bílý plot lemovaný rozkvetlými květinovými záhony a v jednom rohu stála malá dřevěná kůlna. Josie udělala krok směrem k terase uprostřed, přeplněné těžkým kovovým nábytkem, a pohledem prozkoumávala každý centimetr zahrady. Zalapala po dechu a ukázala na něco, co trčelo z jednoho ze záhonů ve vzdáleném rohu. „Panebože! Noahu, to je…"

Slova jí uvízla v hrdle. Vyrazila přes pozemek a Noah za ní.

Colette ležela na břiše, horní částí těla v záhonu. Jediné, co z dálky viděli, byly její vyčnívající nohy. Zblízka si Josie okamžitě všimla zahradnických rukavic na jejích rukou a malé lopatky v hlíně pár centimetrů dál.

„Mami!" vykřikl Noah a v jeho hlase zaznívala panika. Klesl na kolena a Josie padla vedle něj. Společně přetočili Colette na záda. Měla zavřené oči a tváře a oblečení umazané od hlíny. Z těla vycházel do Josiiných rukou chlad, jak se prsty snažila nahmatat na Colettině krku puls. Jenže žádný nenašla.

Noah se už opíral o matčin hrudník, jednu ruku položenou přes druhou, prsty propletené. Odpočítával třicet stlačení. Josie zatím naklonila Colettinu bradu tak, aby se jí otevřela ústa, a sevřela jí nosní dírky.

„Teď!" pobídl ji Noah, když přestal pumpovat.

Josie svými ústy obemkla Colettina. Vydechla ve snaze naplnit jí plíce vzduchem. Na rtech jí ulpělo něco páchnoucího a zrnitého a vzduch neproudil do Colettina hrudníku tak, jak by měl. Josie se rozkašlala, posadila se a otřela si pusu.

„Co to děláš? Ježíši, Josie. Pokračuj. Musíme ji zachránit," vykřikl Noah.

Odstrčil ji, aby mu nepřekážela, a přitiskl své rty na Colettiny. Ale po jediném výdechu se také odtáhl. Kašlal a plival na zem.

„To je hlína. Bože můj, Noahu, je to hlína."

Odstrčila ho stranou. Prstem zajela do Colettiných úst a nabrala malou hromádku mokré hnědé hlíny. Zopakovala úkon třikrát nebo čtyřikrát, ale dýchací cesty se stále neuvolnily. Srdce se jí sevřelo. Noah vedle ní absolutně znehybněl, ústa hrůzou otevřená dokořán. „Pomoz mi," křikla na něj Josie. „Pomoz mi ji dostat na bok!"

Noah se jako ve zpomaleném záběru předklonil, stiskl matčino rameno a zatlačil. Josie Colette přetočila na bok, prsty jí stále šátrala v ústech a snažila se zbavit ztvrdlé hlíny. Když si myslela, že se jí podařilo většinu dostat ven, opět obrátila Colette na záda a pokoušela se jí vdechnout vzduch do hrudníku. Colette měla dýchací cesty naprosto neprůchodné.

Josie někde v hloubi duše věděla, že je Colette mrtvá, ale nedokázala snést výraz čiré hrůzy v Noahově tváři. A tak pokračovala. „Zavolej 911," vyrazila ze sebe, když se vrátila ke Colettině hrudníku a znovu ho začala stlačovat. Nepohnul se, jen upíral oči na matčinu tvář.

Josii se při pumpování lil pot z čela, stékal jí na špičku nosu a odkapával na Colettino bezvládné tělo. „Teď hned, Noahu. Dělej! Zavolej 911!"

Josie nepřestávala, i když ji bolela ramena a paže, obličej měla umazaný od hlíny z Colettiných úst a zpocená byla po celém těle. Dorazili záchranáři a jemně ji odtáhli. Jako by k ní z velké dálky doléhal křik, když si navzájem sdělovali informace a přebírali kontrolu. Po několika minutách jeden z nich určil čas smrti.

Pak uslyšela zasténání, tiché, hluboké a srdcervoucí, které se vydralo Noahovi z hrdla.

KAPITOLA 2

Josie seděla vedle Noaha na matčině pohovce a jednu ruku měla položenou na jeho zádech. Schoulil se do sebe, lokty na kolenou, obličej v dlaních, přerušovaně vzlykal a kolébal se sem a tam. Členové důkazního zásahového týmu přicházeli a odcházeli a Josie si zatím pokoušela uvědomit, k čemu vlastně došlo. Měla pocit, jako by sama sebe pozorovala z dálky. Nepřipadalo jí to skutečné. Muselo se to stát někomu jinému. Ne jim.

„Šéfko?" oslovil ji důstojník Finn Mettner. Zvedla oči a zjistila, že je z výšky soustředěně pozoruje. Jak dlouho už tam stál?

„Ano," řekla a hlas se jí třásl. Prsty si otřela ústa, aby z nich dostala hlínu, která jako by nikdy neměla opustit její kůži.

Mettner ukázal ke dveřím. „Tohle je místo činu. Kdyby vám to nevadilo…"

Prudce se postavila. „Samozřejmě, samozřejmě. Noahu?"

Neodpověděl. Josie mu zahákla ruku do podpaží a jemně mu pomohla, aby se zvedl. Pak ho vyvedla ven a usadila na sedadle spolujezdce v jeho autě. „Hned se vrátím."

Hummel, další člen důkazního zásahového týmu, ohraničil schodiště u vchodu žlutou páskou označující místo činu. Stál u dveří s papírem připevněným na podložce, připravený zapsat každou

osobu, která kolem něj projde. Na příjezdové cestě parkovalo jeho služební vozidlo s otevřeným kufrem. Josie k němu zamířila, vytáhla ochrannou kombinézu a pomalu si ji oblékla. Nazula si holínky a nakonec si nasadila ještě těsně přiléhající čapku.

Slyšela za sebou kroky a vedle kufru se objevil Mettner. „Šéfko, je nám to vážně líto. Tohle je… je skoro nemožné tomu uvěřit." Podíval se směrem k autu. „Jak je Noahovi?"

Josie sledovala Mettnerův pohled k místu, kde seděl Noah. Zíral přímo před sebe, pohled měl prázdný a kolem očí červené kruhy. „Myslím, že je v šoku. Přijede Gretchen… chci říct detektiv Palmerová?"

Gretchen Palmerová byla dalším detektivem na policejním oddělení v Dentonu. Její vyrovnaná přítomnost dokázala Josii v těžkých chvílích uklidnit a utišit její bušící srdce. Ryzí, charakterní žena a jedna z nejlepších vyšetřovatelek, jaké kdy Josie poznala. Nedávno odešla na placenou dovolenou v souvislosti s příšernou vraždou, ke které došlo na jejím vlastním prahu a která vytáhla na světlo tajemství z její minulosti. Josie věděla, že po tom, co se stalo, by Gretchen nepotřebovala nic menšího než zázrak, aby si udržela svoji práci. Ale zároveň si uvědomovala, že Gretchen udělala to, co musela, aby ochránila lidi, které měla nejraději. A tak sama využila veškerého vlivu a dobrého jména, které v Dentonu měla, aby zajistila, že se Gretchen k policii v nějakém postavení vrátí. Protože opakovaně čelila odporu jak ze strany náčelníka, tak dentonské starostky, zapojila své kontakty z médií. Získala tak podporu veřejnosti a vyvolala dostatečně silný tlak na náčelníka, aby souhlasil s tím, že se Gretchen vrátí na zkušební dobu, která začala před týdnem.

Mettner se zamračil. „Pořád má na starost administrativu."

„I teď? Ví náčelník, co se děje?"

Mettner přikývl. „Jo, ví."

Josie rozhodila ruce. „Potřebuju ji tady. Je nejzkušenější vyšetřovatel, jakého máme. Evidentně se jedná o vraždu."

Mettner se zamračil a Josie se okamžitě cítila provinile. Šéf ho v posledních šesti měsících podporoval, aby udělal krok k povýšení na detektiva, zvláště teď, když se Gretchen ocitla mimo hru. U policie sloužil už sedm let, byl velmi pečlivý, výkonný a dychtivý se učit. Ačkoli se Josie a náčelník Chitwood jen zřídkakdy shodli, věděla, že Mettner si šanci na povýšení zaslouží. Povzdechla si. „Mette, omlouvám se. Nemyslela jsem tím… Jde jen o to, že je to Noahova máma, chápete? Gretchen pracovala patnáct let na oddělení vražd ve Philadelphii."

Mettner mávl rukou do vzduchu. „Já vím, šéfko, to je v pořádku. Vím, že je nejkvalifikovanější, chápu to. Ale náčelník neustoupí, takže se budete muset spokojit se mnou. Zvládnu to."

„Já vím, že ano," odpověděla Josie. „Pojďme udělat prohlídku. Myslím, že Noah ani já jsme se ničeho nedotkli a s ničím jsme nehýbali. Sedli jsme si na pohovku v obývacím pokoji, ale všechno ostatní zůstalo tak, jak bylo, když jsme sem přišli. Kromě zahrady, samozřejmě. Snažili jsme se ji oživit, ale…" Josie se odmlčela a prsty si ještě jednou přejela po rtech. „V ústech měla napěchovanou hlínu."

„Hummel sem dorazil jako první. Říkal, že jste ji našli na zahradě obličejem dolů." Mettner mluvil a současně se oblékal.

„Ano, ale i kdyby dostala infarkt nebo mrtvici nebo něco podobného a spadla by, nevysvětlovalo by to, proč měla tolik hlíny

v ústech. Byla nacpaná tak hluboko, že jí zablokovala dýchací cesty. Mette, tohle nebyla nehoda. Někdo ji zabil."

Colette byla milá, laskavá a slušná. Josie se prudce rozbušilo srdce při představě, že ji někdo udusil. Musela být vyděšená.

Mettner se jemně dotkl Josiina ramene a vrátil ji tak zpět do přítomnosti. „My to zvládneme, ano? Uděláme rychlou prohlídku a pak odvezete Fraleyho domů. My ostatní tomu věnujeme veškeré naše síly a schopnosti."

Josie přikývla a polkla knedlík, který se jí vytvořil v krku. Vrátila se k Noahovu autu, aby mu řekla, že se zdrží jen pár minut. Ale byl stále ztracený někde hluboko, kam za ním nikdo nemohl.

Hummel zapsal Josii a Mettnera u vchodových dveří, odkud zamířili přímo do obývacího pokoje. „Potřebujeme vědět, čeho jste se dotkli nebo s čím jste pohnuli, než jste paní Fraleyovou našli," řekl Mettner.

Pomalu a opatrně procházeli domem, zatímco Josie opakovala svoje a Noahovy pohyby od chvíle, kdy přijeli, až do okamžiku, kdy na zahradě za domem našli mrtvou Colette. Naštěstí důkazní tým už Colettino tělo vyfotografoval a někdo ho přikryl plachtou. Počkají, až Noah odejde, a teprve pak ji převezou do márnice. Josie popisovala všechno, co se stalo, zatímco Mettner zuřivě ťukal palci do aplikace na zapisování poznámek na svém mobilu. Když skončila, rozpačitě se na ni usmál. „Na mobilu píšu rychleji než rukou. Navíc si ty poznámky můžu přeposlat na mail a už jsou ve správném formátu."

Josie se usmála. „Cokoli, co vám vyhovuje, Mette. Skvělý nápad."

Vrátil se k práci a zeptal se: „Kdy naposledy některý z vás s paní Fraleyovou mluvil?"

„Já jsem s ní nemluvila od minulého měsíce. Myslím, že Noah jí volal dnes ráno. Můžu se ho zeptat."

„Paní Fraleyová žila sama?"

Josie přikývla. „Můžu se spojit s Noahovým starším bratrem a sestrou a zjistit, kdy s ní naposledy mluvili. Jestli můžete… možná by měl někdo vyslechnout Colettiny přátele, sousedy…"

Mettner vzhlédl od telefonu. „Ano, už jsem poslal kolegy, aby s tím začali."

„Skvělé."

Vedle Colettina těla klečel další člen týmu. Byla to nová zaměstnankyně, která přišla do Dentonu s několikaletou praxí získanou v důkazním zásahovém týmu ve městě jen o něco málo větším než Denton. „Kolegyně Chanová," pozdravila ji Josie. „Co máte?"

Chanová vzhlédla a na oba kývla. Rukama v rukavicích prohrabávala hlínu, kterou Colette překopávala chvíli před svojí smrtí. Palcem a ukazováčkem nadzvedla dlouhý korálkový předmět. Josie se snížila do podřepu, aby se na něj podívala zblízka. Ukázala na kříž ek obalený hlínou, který visel na konci šňůrky.

„To je růženec?"

Chanová se dotkla roztřepeného konce, kde se dlouhý řetízek s korálky roztrhl. „Jeho část, ano, myslím, že je to růženec."

Mettner se naklonil blíž a přimhouřil oči. Chanová předmět zvedla, aby si ho mohl dobře prohlédnout. „Vypadá staře."

„Je obalený hlínou. Může tady ležet už hodně dlouho," souhlasila Chanová.

Mettner se obrátil k Josii. „Možná se ho snažila vykopat? Vím, že načasování není nejlepší, ale mohla byste se na to zeptat Noaha?"

„Samozřejmě.“ Josie sledovala, jak Chanová růženec ukládá do sáčku na důkazy.

Mettner si odkašlal. Josie odtrhla oči od zahrady, která byla vzhůru nohama, a setkala se s jeho pohledem.

„Tady můžeme začít. Ozvu se, až budeme vědět víc. Odvezete Noaha domů? A uvědomíte jeho sourozence?“

„Jistě,“ přitakala Josie, která se stále cítila otřesená. „Samozřejmě.“

KAPITOLA 3

Cestou zpět domů Noah neřekl ani slovo. Nepromluvil ani později, když ho Josie usadila na pohovku. Požádala ho o telefonní číslo jeho bratra a sestry, ale zmohl se jen na to, že jí podal svůj mobil. Starší bratr Theo hovor přijal po třetím zazvonění. Rozhovor byl bolestný, ale Josie věděla, že Noah není ve stavu, kdy by jim to mohl říct sám. A cítila, že ostatní Fraleyovy děti by se to měly dozvědět hned. Noah bude jejich podporu potřebovat raději dříve než později. Theo slíbil, že nasedne na nejbližší volný let. Josie zavěsila a pak okamžitě zavolala Noahově sestře Lauře. Po dalším šoku, dalších slzách a dalších otázkách Laura souhlasila, že dorazí během několika hodin.

„Mám zavolat tvému otci?"

„Proč?" zeptal se, aniž se na ni podíval.

„No, já vím, že jsou tvoji rodiče rozvedení, ale možná by si přál být tu s tebou a tvými sourozenci? Nemyslíš si, že by to chtěl vědět?"

„Nezaslouží si to vědět. A nebyl tu pro nás ode dne, kdy odešel z matčina domu."

V jeho tónu zaznívala hořkost, kterou u něj Josie nikdy předtím neslyšela. Věděla, že jeho otec není součástí rodiny, ale žádné další informace neměla. Noah o tom nikdy nemluvil. Když o tom tak

přemýšlela, o otci se vlastně nebavil vůbec nikdy. Kromě toho měl nejspíš pravdu. Pokud se Lance Fraley neangažoval v životě svých dětí, pak by jim jeho přítomnost sotva poskytla útěchu.

Josie odložila Noahův telefon na stolek. Posadila se vedle něj a vzala ho za ruku. Věděla, že neexistuje nic, co by mu mohla říct. Před čtyřmi lety přišla náhle a násilně o manžela a milovaného šéfa. Bolest byla mimořádná a nevyhnutelná, jako obrovská vlna, která vás převálcuje a kdykoli strhne pod hladinu. Nešlo o bolest, kterou by bylo možné utišit nebo zmírnit, jen jste si ze všech sil museli udržet zbytky zdravého rozumu, které vám zbývaly, dokud vás proud znovu nevyplivne do klidnějších vod. Se zachvěním si ale uvědomila, že to moře smutku vás nikdy doopravdy neopustí, vždycky je pod vámi, připravené stáhnout vás, když to nejméně čekáte. Nemohla udělat nic, aby ho před tím ochránila. A ze zkušenosti věděla, že může nabídnout jen slabou útěchu. Mohla pro něj ale udělat to, že se pokusí zjistit, kdo zabil jeho matku. A navždy toho člověka dostat za mříže.

Mlčeli a pak se Josie zeptala: „Noahu, je nějaký důvod, proč by byly na zahradě tvé matky zakopané korálky z růžence?“

Pomalu otočil hlavu jejím směrem. Srdce se jí sevřelo, když viděla červené kruhy kolem jeho očí. „Cože?“

„Omlouvám se. Vím, že teď je hrozná chvíle na to, abych se tě vyptávala. Ale důkazní tým našel na zahradě tvojí mámy zahrabaný růženec. Vypadalo to, že se ho možná snažila vykopat. Mettner chtěl, abych se tě zeptala…“

„Moje máma je katolička,“ odpověděl Noah, jako by se tím vše vysvětlilo.

„A to je katolický zvyk zakopávat korálky z růžence?“

„Když jsou zničené," odpověděl. „Byly požehnané. Máma vždycky říkala, že by se neměly vyhazovat, a tak je zakopávala ke svým květinám."

„Napadá tě nějaký důvod, proč by je znovu vykopávala?" zeptala se Josie.

Noah si rukama zakryl obličej. „To si myslíš? Že tam venku vykopávala roztržené staré růžence?"

„Já nevím. Nevím, co si mám myslet. Možná jenom pracovala na zahradě a náhodou na ně narazila."

„Hádám, že je to možné."

„Noahu, vím, že jsi říkal, že tvoje máma měla poslední dobou nějaké problémy s pamětí. Ale jak špatné to skutečně bylo?"

„Nevím… nebylo to…" zajíkal se.

Josie se dotkla jeho paže. „Omlouvám se. To je v pořádku. Můžeme to probrat později. Kdy jsi s ní naposledy mluvil?"

„Dneska ráno. To přece víš. Říkal jsem ti, že jsem jí volal, abych potvrdil večeři."

„Myslíš si, že pracovala na zahradě, protože zapomněla?"

Noah přimhouřil oči. „Proč mě vyslýcháš? Proč to bereš jako případ?"

„Protože to případ je," odpověděla Josie vyrovnaným a mírným tónem. „Noahu, tvoji matku někdo zabil."

„Nevíme, že ji někdo zabil. Mohla mít infarkt nebo mrtvici a spadla do hlíny. Když jsme ji našli, byla… byla…" Hlas se mu zlomil. Odvrátil pohled a po tváři mu znovu stékaly slzy.

„Noahu, vím, že jsi teď v šoku. Vím, jak se cítíš. Ale tvojí mámě se do dýchacích cest nedostalo takové množství hlíny tím, že spadla

obličejem do záhonu. Někdo…“ zarazila se. Nedokázala se přimět k tomu, aby ta slova vyslovila. Bylo to příliš kruté, zvlášť v jeho stavu.

„Mojí matce by nikdo neublížil. Neznáš ani výsledky pitvy. Nevíš, že to byla vražda.“

„Někdo v jejím domě něco hledal, Noahu. Viděl jsi zásuvky v obýváku a v kuchyni.“

„Pravděpodobně něco hledala *ona*.“

„A nechala v domě nepořádek, jen tak se rozhodla jít ven a začít pracovat na zahradě? Noahu, dům tvojí matky byl vždycky bez poskvrnky.“

Povzdechl si. „V poslední době ne. Chceš vědět, jak špatně na tom byla?“ zeptal se a otřel si slzu z tváře. „Minulý měsíc jsem se u ní zastavil a ona zapomněla, kdo jsem. Začala na mě mluvit, jako bych byl můj táta. Často se hádali kvůli tomu, kolik peněz utratil za věci, které jsme nepotřebovali. Začala mě peskovat, že jsem koupil videopřehrávač za dvě stě dolarů. Videopřehrávač!“

„O tom jsem neměla nejmenší tušení, Noahu. To je mi líto. Pokaždé, když jsem ji viděla, vypadala v pořádku.“

„Většinu času byla. Tyhle… epizody se prostě stávaly… častěji. Proto jsme s Laurou mluvili o tom, že ji vezmeme k neurologovi. Jenže nikdy jsme se k tomu nedostali a teď…“

Stáhl se do sebe. Předklonil se, lokty položené na kolenou a obličej schovaný v dlaních. Ale Josie ta nevyřčená slova slyšela. *Teď už je pozdě.*

Pohladila ho po zádech. „Je mi to moc líto, Noahu. Opravdu moc.“

KAPITOLA 4

Laura Fraleyová-Hallová dorazila jako tornádo o několik hodin později. Vpadla Noahovými dveřmi bez zaklepání, odhodila kabelku a sako na podlahu a zamířila z předsíně k Noahovi, který stále ještě seděl na gauči. Laura byla o tři roky starší než její bratr, měla stejně husté hnědé vlasy – jí splývaly ve vlnách po zádech – a stejné oříškové oči. Byla však o hlavu menší než Noah a její obličej byl kulatější a jemnější. Oblékla si přiléhavé tmavě modré pouzdrové šaty s barevným šálem přehozeným kolem krku končícím těsně nad viditelným okrajem těhotenského bříška, které si zakrývala jednou rukou, když padala na pohovku vedla Noaha. Objala ho kolem ramen a odtáhla ho od Josie do své náruče.

„Nemůžu tomu uvěřit," zašeptala.

Noah se probral ze své apatie aspoň na tak dlouho, aby jí objetí oplatil. Znovu mu po tváři začaly téct slzy a smísily se s Lauřinými. Josie se zvedla a odešla do kuchyně, aby jim dopřála chvilku o samotě. Zaměstnala se tím, že uvařila konvici kávy. Zkontrolovala ledničku, jestli by Lauře nemohla nabídnout něco k jídlu, ale pak usoudila, že Laura bude mít asi takovou chuť jíst jako ona a Noah. Počkala, až vzlykání ustane a uslyší jejich hlasy, a teprve pak znovu zamířila do obývacího pokoje. Ve dveřích se zastavila a chvíli oba sourozence pozorovala.

„Kde je Grady?“ zeptal se Noah Laury.

„Přijede za hodinu nebo dvě. Balí nám nějaké tašky. Když mi Josie zavolala, nasedla jsem do auta a hned jsem vyrazila. Byla jsem na pracovní akci.“

Josie věděla, že Laura v posledních letech povýšila na viceprezidentku Sutton Stone Enterprises, kde Colette více než čtyřicet let pracovala jako sekretářka a asistentka majitele a generálního ředitele. Společnost začínala jako malá rodinná firma v nedalekém lomu, kde se těžila modrá skalice, kalcit a kamení, a od té doby se rozrostla v prosperující mnohamilionový podnik. Nyní měl vlastní stavební pobočku, divizi nákladní dopravy a lomy po celém státě, které poskytují kamenivo do asfaltového betonu, písek a štěrk. Colette se na začátku roku chlubila, že Laura má za úkol pozvednout a rozjet pobočku v Bethlehemu. Lauru a Gradyho označovala za „silnou dvojku“ rodiny, neboť Laura stoupala v hierarchii Sutton Stone Enterprises a Grady vedl prosperující účetní firmu, což mu umožňovalo pracovat většinu času z domova.

Laura si položila ruku na čelo. „Ach bože. Jsem si jistá, že by se to pan Sutton chtěl dozvědět ode mě, ne od někoho jiného.“

„Pan Sutton – tvůj šéf?“ zeptala se Josie, ale Laura ji ignorovala.

„To jistě,“ přitakal Noah. „Mámu zbožňoval. Můžeš… můžeš… mu zavolat?“

Laura poplácala Noaha po koleni. „Samozřejmě.“

Josie ucítila kvůli Noahovi a jeho sourozencům další ostré bodnutí smutku. Colettin bývalý šéf byl podle nich hoden dozvědět se o její předčasné smrti více než otec jejích dětí. V duchu se pokárala za to, že nezná celý příběh Noahova otce. Noah věděl o všech jejích

tajemstvích, ale co o něm vlastně ví ona? Co mu může v takové krizi skutečně nabídnout? Vždycky byl její skálou, podporoval ji a vedl v děsivé temnotě, do níž ji život znovu a znovu vrhal. Co mu mohla na oplátku poskytnout ona?

„Proč nejdeš nahoru a neopláchneš se," řekla Laura tiše Noahovi. „Svlékni si to oblečení. Osprchuj se. Možná by sis měl lehnout."

Než Laura přijela, Josie mu opakovaně navrhovala to samé. Tentokrát však Noah souhlasil. Zvedl se a vystoupal po schodech, pomalu a se svěšenými rameny. Josie a Laura chvíli poslouchaly, jak se plouží po horním poschodí. Když začala téct voda ve sprše, Josie se setkala s Lauřiným pohledem. „Noah říkal, že není nutné informovat vašeho otce."

Laura se hořce zasmála. „Ne, to asi není, ale i tak mu to dám vědět. Na pohřeb se nebude obtěžovat přijít, ale pošlu mu textovku. Máma by chtěla, abychom mu to řekli."

„Nejspíš s ním někdy budeme muset mluvit," povzdechla si Josie. „Přinejmenším proto, abychom vyloučili, že je do toho nějak zapletený."

„Zapletený? Nechtěj mě rozesmát. Ale fajn, pošlu ti jeho číslo. Udělej, co musíš. Josie, má policie nějakou představu, kdo to mé matce udělal? A chci pravdu."

Josie zavrtěla hlavou. „Ne, bohužel. Ještě ne. Ale náš tým na tom pracuje. Lauro, potřebuju vědět, jestli měla vaše matka s někým problém nebo konflikt? Možná někdo z přátel? Nebo soused? Případně intimní přítel?"

Laura se zasmála, i když jí z očí vytryskly slzy. „Žádného přítele neměla. Když táta odešel, párkrát s někým chodila, ale pořád opako-

vala, že se už nechce vdávat. Takže ne, žádný přítel nebyl. Bráška ti určitě řekl, že ji spousta lidí měla ráda. Hodně se angažovala v církvi a držela se sousedy."

„Ano. Vím, že se velmi aktivně zapojovala do pomoci místním dětem v pěstounské péči. A Noah mi říkal, že často pořádala sbírky potravin, pokud se někdo ze sousedů dostal do problémů. Lauro, já vím, jak skvělá vaše matka byla. Proto mě ještě víc zaráží, že by jí chtěl někdo ublížit."

„Nikdo by jí nechtěl ublížit," oponovala Laura. Hlas měla zastřený pláčem a její slova byla ozvěnou těch, která před chvílí použil Noah.

„Mohlo se jednat o náhodný útok," připustila Josie. „Podle stavu jejího domu se zdá, že někdo něco hledal. Nevíš, jaké cennosti si schovávala? Když mi řekneš, co mohl někdo vzít, pověřím náš tým, aby potvrdili, jestli v domě ty věci pořád jsou, nebo ne."

Laura vytáhla kapesník z krabice na jednom z Noahových odkládacích stolků a vysmrkala se. „Neměla doma moc peněz v hotovosti, takže o ty nešlo. Měla nějaké prsteny a náhrdelníky, které zdědila po své matce. Když jsme se s Gradym zasnoubili, dala mu prsten, který dostala od mého otce. Grady z něj nechal odstranit kameny a vyrobit nový prsten." Laura zvedla ruku a blýskla silným proužkem třpytivých diamantů směrem k Josii. „Grady si myslel, že nám přinese smůlu, když mě požádá o ruku s matčiným prstenem, protože se naši rozvedli. Ale správně pochopil, že se nám matka snažila předat něco cenného, co pro ni zároveň mělo i citovou hodnotu."

„Je nádherný." Josie chvíli počkala a pak naléhala dál. „Napadá tě ještě něco, co by někdo mohl vzít nebo dokonce hledat?"

Laura zavrtěla hlavou. „Ne, myslím, že ne. Určitě nic, kvůli čemu by stálo za to zabíjet."

Josie však věděla, že pro některé zločince vůbec není důležité, jestli stojí za to zabíjet, někteří lidé prostě zabíjeli stejně snadno, jako dýchali. Na druhou stranu, jestli byla Colette na zahradě, tak by potenciálně někdo mohl projít celý její dům, aniž by o jeho přítomnosti věděla. Tak proč chodit ven a konfrontovat ji? Proč ji zabíjet tak krutým a brutálním způsobem? Josie si vybavila případy ve své kariéře, kdy se vloupání změnila ve vraždy. Pachatelé měli téměř vždy u sebe zbraň. Pokud při trestném činu nebyly zbraně použity, většinou se našly známky dlouhotrvajícího zápasu. Mnohokrát byli majitelé domů nějakým způsobem spoutaní. Colette Fraleyová vypadala, jako by se prostě rýpala na zahradě a padla mrtvá přirozenou smrtí. Až na hlínu v dýchacích cestách. Josie už viděla spoustu míst činu a tohle bylo nápadně neobvyklé. Muselo jít o něco víc. Josie řekla Lauře o korálcích z růžence. Laura jí nabídla stejné vysvětlení jako Noah. Jejich matka zakopávala zničené růžence na zahradě, už když byli děti. Jak v domě, kde vyrůstali, tak v domku, který si koupila po rozvodu a kde žila, když byla zavražděna.

„Zakopala na zahradě ještě něco?" zeptala se Josie.

Laura přimhouřila oči. „Na co narážíš?"

„Na nic nenarážím. Jen se snažím dát dohromady, co se stalo vaší matce. Pokud získáme představu, jestli byl zločin osobní, nebo náhodný, můžeme zúžit okruh podezřelých."

„Copak nemá dentonská policie jiné detektivy, kteří by na tom mohli pracovat?" zeptala se Laura ostře.

„Samozřejmě má. Jenže zrovna teď se nám nedostávají. Jeden z našich nejlepších detektivů prozatím nemůže do terénu, ale máme ještě jednoho, Finna Mettnera, který bude pomáhat s vyšetřováním. Pravděpodobně bude pracovat celou noc."

„No," poznamenala Laura a upřela na Josii pronikavý pohled, „dám ti dobrou radu. To nejlepší, co teď můžeš udělat, je, že tady budeš pro Noaha."

Josie zrudla. Cítila se trapně z toho, co Laura naznačila. Není tady pro Noaha právě teď? Nebyla kromě Colette jedinou osobou v Noahově životě už několik let? Od té doby, co se sblížili, vídal své sourozence jen o Vánocích. To ona se snažila vdechnout Colette život do plic, i když si uvědomila, že ten úkol je naprosto nemožný. Přesto Josie mlčela. To poslední, co ona nebo Noah potřebovali, byla hádka mezi ní a Laurou. Ne když Fraleyovy děti trpěly, protože ztratily milovanou matku.

„Půjdu ho zkontrolovat," kývla Josie a vyšla po schodech do patra.

KAPITOLA 5

Josie a Laura strávily velkou část večera telefonováním, aby oznámily Colettinu smrt přátelům a rodinným příslušníkům. Než dorazil Grady, Josie odešla nahoru, aby dohlédla na Noaha. Byla vděčná, že spal. Převlékla se a vlezla si do postele vedle něj. Spal neklidně a několikrát ji probudil, když vylezl z postele a začal přecházet po pokoji. Pokaždé ho s ospalýma očima zavolala zpátky a držela ho, dokud znovu neusnul. Josie až příliš dobře znala tu hrůzu, když se v noci člověk probudí a znovu si uvědomí, že se mu zhroutil celý svět.

Během noci Josie několikrát zaslechla, jak se Laura a její manžel baví v pokoji pro hosty na konci chodby. Jejich hlasy byly tlumené a slova nezřetelná. Pak, když brzy ráno do pokoje proniklo světlo skulinkou okolo žaluzií, zaslechla vrzání schodů. Laura a Grady se plížili dolů do kuchyně, odkud po chvíli slabě zacinkalo nádobí. Když nahoru a pod dveřmi zavanula vůně snídaně, Josii zakručelo v žaludku.

„Máš hlad," ozval se Noahův zastřený hlas zpod polštáře.

„Jo, i když na jídlo nemám zrovna moc chuť. Ale oba se potřebujeme najíst."

Oblékli se a sešli dolů do kuchyně, kde Grady podle všeho připravoval vajíčka a toasty pro mnohem větší počet lidí než jen pro ně

čtyři. Laura seděla u stolu a upřeně se dívala před sebe s nedotčenou sklenicí pomerančového džusu u ruky.

Když vešli, Grady se na ně bolestně usmál. Josie se s ním setkala jen jednou a připadal jí docela milý. A se svojí ženou jednal opravdu láskyplně. Bylo mu něco málo přes čtyřicet, byl vysoký, měl delší černé vlasy a tmavé oči. Teď byl ale hubenější, než jak si ho pamatovala. Když vstoupili, vypnul hořáky a zamířil k Noahovi, aby se s ním pozdravil. Pevně ho objal a poplácal ho po zádech. „Je mi to moc líto. Je to tak… prostě tomu nemůžu uvěřit. Nikdo z nás to nedokáže pochopit. Chystali jsme se jí dát její první vnouče…"

„Prosím, přestaň," vyhrkla Laura. „Nemluv o tom, prosím. Nezvládnu to."

Grady se podíval na svoji ženu. „Omlouvám se, Lauro. Nechtěl jsem tě ještě víc rozrušit. Všichni jsme zničení." Obrátil se k Josii. „Už víte, kdo to udělal?"

„Náš tým na tom pracuje," odpověděla Josie. „Později se spojím s kolegou Mettnerem, abych zjistila, jestli mají nějaké další informace."

Noah se posadil ke stolu naproti své sestře, která řekla: „Budeme muset začít plánovat pohřeb. Psala jsem Theovi. Dorazí asi za hodinu."

Ale Noah nespouštěl pohled z Josie. „Mett? Neměla by na mámině případu dělat Gretchen?"

„Šéf ji nechce pustit od stolu. Ani kvůli tomuhle."

Noah vydal hluboký hrdelní zvuk vyjadřující znechucení.

„Mettner je dobrý," zkusila to Josie.

„Ne tak dobrý jako Gretchen. Ne tak dobrý jako ty. Nemá zkušenosti…"

Laura ho přerušila. „Noahu, slyšel jsi, co jsem říkala? Musíme naplánovat mámin pohřeb."

Podíval se na ni, ale neodpověděl.

Grady se vrátil ke sporáku a rozklepl na pánev další dvě vejce. Když se Laura ujistila, že má Noahovu plnou pozornost, usmála se a obrátila se na Gradyho. „Miláčku, myslím, že toho jídla je dost."

Grady jí úsměv oplatil a Josie viděla, že se mu v očích lesknou slzy. „Omlouvám se. Rád se něčím zaměstnám. Připadám si pak užitečný."

„Cítím to úplně stejně," přitakala Josie a přešla k lince, aby připravila talíře pro sebe a Noaha. „To je skvělé," poděkovala Gradymu. „Díky, že jsi uvařil."

Jedli mlčky. Sourozenci Fraleyovi se pohybovali zpomaleně a v očích měli prázdný výraz. Když Josii zabzučel v kapse mobil, skoro se jí ulevilo. „Kdo to je?" zeptal se Noah.

„Zpráva od Mettnera. Píše, že doktorka Feistová urychlila pitvu."

„Co ukázala?" zeptala se Laura.

„To nepíše. Budu mu muset zavolat."

„Běž tam," vyzval ji Noah. „Vím, že chceš."

Josie zůstala s otevřenou pusou. Neřekl to se zlým úmyslem, ale řekl to. „Nechci tam jít. Chci zůstat s tebou. Říkala jsem ti, že Mettner je dobrý. Myslím, že to zvládne."

Noah otevřel ústa, aby promluvil, ale Laura ho předběhla. „Josie, vlastně bychom ocenili, kdybys zjistila, co nejvíc můžeš. Až dorazí Theo, všichni budeme muset zajet do pohřebního ústavu, abychom zařídili, co je nutné. Možná by sis mohla promluvit s tím druhým

policistou a se soudní lékařkou a zeptat se, kdy nám matku vydají. To by nám velmi pomohlo."

Josie zachytila Noahův pohled. „Jen jestli ti to nevadí."

Rukou si promnul oči a povzdechl si. „To je v pořádku. Vážně. Jdi zjistit, co Mettner objevil. Nejspíš bude chtít, aby se Theo, Laura a Grady dostavili na stanici a nechali si sejmout otisky prstů, aby je mohli vyřadit ze všech otisků nalezených v domě."

„Ano, to určitě bude," přitakala Josie. A pokud by to neudělal, zajistila by, aby se tak stalo. Šlo o jeho první vyšetřování vraždy.

„A jeden z nás bude muset prohlédnout dům, abychom zjistili, jestli něco chybí. Můžu tam zajet později, nebo třeba Laura."

„Víš jistě, že je to dobrý nápad?" oslovil Grady svoji manželku. „Už teď mi dělá starosti všechen ten stres, který působí na tebe a dítě. Nevím, jestli návštěva místa, kde vaše matka byla…"

Laura položila ruku na jeho. „To je v pořádku. Nemusím to dělat. Noah už řekl, že to zvládne."

Noah nabídl Josii chabý úsměv. „Zavolej mi později, ano?"